

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta, per dos céntims.

¡NO TENÍM AYGO!

I.

JUNTA DE GRANOTS.

Dins una troneta d' una casa antiga d' aquesta molt noble y lleal ciutat de Palma, fa cosa de poch dies s' hi escolaren dos granots á la sordina, pues sa falta d' aygo los havia fet perdre es cantet.

Per una retxillera des tap que no clovia bé, se veren un á s' altre y s' escometeren axí com s' escometen dos pobres malanats que demanant almoyna se topan á un replá d' escala.

Delit ne duyen tant com popes, pues sa sequedat los ho havia fuses y sols los romanía una pellerenca transparent, demunt ses quatre esquerdes des seus ossos.

Allá ficant es cap á s' empena que era d' un canó d' un sou y sense tap; allá esperaven que arribás sa tanda per pegá just que fos una xupada abans de morir-se. Y com tots es granots son afectats d' enrahoná, no se torbaren molt á moure una conversa. (¡No vos ne rigueu! N' hi ha encara d' animals que parlan.)

Y, sobre tot, no vulgau sebre qui los escoltá; pero lo cèrt es que 's desengavatxaren lo siguent:

—Jo, ¡desgraciat de mi! som de la pagesia; dins sa bassa de sa *Font de la Vila* me criaren, tench cinch anys, y n' he vistes de verdes y de madures.

Fá poch mesos que ran des safreix de s' abeuradó d' Itria, dos veys llegien un diari ponderant es viatjes que un tal *capitá Boyton* feya per dins aygo.

Jo t' asseguro que m' he arriscat més qu' ell. Jo he passat mil vegades amunt y avall sa síquia per entre ses fibres, dobles y canons que hi mamam; jo me he capficat per dins es cups y he travessat es rodam y ses paletes de tots es molins farinés, sense carabasses ni res que 'm protegís; he anat contra corrent y de través; sé ses trossades per allá hont vessuña; quantes rèls hi beuen y tot lo demés que es Sindicat ignora.

De sa seua historia te puch dí que he sentit contá á mos pares que sa *Font de la Vila*, ja es d' en temps des moros, y que el Rey En Jaume en fé cessió á la ciutat de Palma (*olim de Mallorca*) perque sos vesins beguessin y n' emprassin; que el rey En Pere establí que l' Universitat de Mallorca elegís un síquier y quatre prohoms, es quals entenguessin en tot lo pertinent á dites aygos, segons consta per carta otorgada en Barcelona á 22 Febrer de 1354; y que el rey Don Martí en concedía drets per omplí depòsits particulars, per devés l' añ 1398. Sa síquia d' argamassa, que encara roman á trossos, vorera des camí de Valldemossa, era s' antich conducte per hont venia s' aygo desde es manantial fins á Ciutat. No se sab be si es obra de moros ó de romans, encara que entre noltros, sa tradició conta que varen essé es derrés sos constructors.

Passem per alt lo que s' ha dit de sobre si ses aygos vénen de Cataluña ó si compareixen de depòsits propis d' aquesta illa; perque hey ha molt que dí y ara no vé á n' es cas. No vuy parlá tampoch de com y quant se construí sa síquia que vuy en dia conduce ses aygos á Ciutat; ni de ses millores ó pitjores fetes á n' es manantial dins aqueix sigle, ni d' altres coses que, encara que no les he concedides, he sentit contá á granots veys de molt de crèdit.

Lo cert y segú es que dins sa bassa jo hi vatx passá molt bones jovintuts per entre es botils y falgueres, y llim vert que cria amb abundancia. Allá de dins estava sens conexe mes homos qu' un síquié que desyara mos desbaratava, escuses de vení á fé un escuró per ses voreres. Però la bona sort volgué que un dia d' ivern s' aygo revengué tan fort, que á mi y a molts altres mos obligá á sortir per sa portella desde ahont arranca sa síquia majó ó de la vila. ¡Tal cosa no hagués feta! de llavors ensá no he tengut sosech ni repòs; he trescat amunt y avall per baix de ses llambordes des trossos soterrats; he fet mil sóteles y cucaveles per dins safreixos, cups y trestalladors, de tal manera, que 'm pareix miracle com som viu. Pero, en aqueix mon tot es sebre enji-

ñarsé, y fins á l' hora d' ara no s' ha perdut per mí. D' aquí envant si que tench pó de passarles tristes, perque ja ha un més que ball estret per aquí dins, sense veure sol ni lluna, ni sebre camí ni carrera, ni trobá una animeta sino es are tu. Ja t' he contat qui som, d' hont vench y lo que 'm passa.

—Idò jo, germanet, contestá s' altre, te diré amb poques paraules que á mi m' enconaren á sa font que se nomena *Na Bastera*, perque *in i lo tempore*, un rey, jo no sé quin, va concedí ses aygos á un tal *Gviem Baster*. Sobre aquestes aygos y ses de més amunt no hi ha mancat renou, perque es monestir de la Real, en disfrutava, y he sentit contá que tant mateix, una vegada ets esporlarins heu feren á pedrades contra una comissió cridant: *¡aygo volem y avall frares!*... No fa gayre temps que s' ha reconstituit es Sindicat d' aquexes aygos, y a poch á poch, fan nova sa síquia. S' uyal d' aquesta font es dins Son Quint, vorera des torrent d' Esporlas, y n' hi ha que diuen si ses aygos vénen ó no vénen de Sa Granja. Jo lo que puch dí es qu' ha succelhit sortí teñides y amb un gust de molinada ó d' escolims y sutja de tafona; y que son clas ets anys plovés que no esclati amb anguiles.

Allá de dins, recort que m' ensenaren de nadá es vespres, perque, lo que s' diu de dia, com no s' hi bolcan porchs hey rentan bugaderes. Jo he sentit á dí á uns señós, que un pich vengueren á s' uyal á tastá s' aygo, que es molt milló que sa de sa *Font de la Vila*, y per axó degué essé que s' Ajuntament de Palma adquirí es dret de rebre tres mesos cada hivern, per omplí ses cisternes.

Ses meues jovintuts les he passades per entre ses jonqueres y batzers que son ses parèties de sa síquia; conech tots es molins flassadés y paperés; es seus gorchs, trestalladós y abeurades, puch dí que pam per pam, he corregut tota sa síquia y sé es forats que hi ha de contrabando, es rost que dú y fins sa cantitat que deu s' Ajuntament per sa part que li toca de sa síquia nova.

—Y ¿com axí has vengut á pará aquí?
—Foy! jo t' ho diré. Un divenres hora

baixa, me trobava su ran de Son Ripoll allà ahont sa síquia de la vila passa per demunt sa d' En Baster. Uns al-lots que feyen nadá un ca per dins sa síquia m' encalsaren; jo me vatx enforinà dins unes herbes fora d' aygo; es siquíe la va girá dins Sc. Maxella; l' endemà era disapte, dia que sa tanda, de sol á sol, toca á Canet. No me quedava més remey que sortí per sa cóssera, (*) esposat á qualque cavegada dins un solch, ó á estarme coranta hores amb axut. Jo desitjava tirarme dins sa vostra síquia perque m' havien dit qu' era tan ampla y espayosa; y, dit y fet, hey vatx botá. Quant vatx volé sortí no vatx podé; s' aygo, de molí en molí me tirá avall fins que vatx entrá á dins Ciutat fa cosa de vuyt dies. Y vatme t' aquí trescant per dins canons y siquies sens una gota d' aygo, de bot de bot, tot ple de breverols, cego, avorrit y mort de íam... fins que he parat aquí, qu' he vist una empenta ampla, creguent que deu dona á qualque gran cisterna y que un' hora ó s' altre hey vendrá s' aygo.

—Siau ben arribats, germans, digué un granot gras que los sortí á camí per dins aquell conducte; tot vos ho he sentit, y me feys llasima; si voleu essé companys y no tení desgracies, fiauvos de mí, perque jo, fa molts d' anys que visch á dins Ciutat, y sé totes ses tresques.

Es dos granots pagesos acceptaren es nou camarada y li demanaren que los servis de *Cicerone* dins es laberintó fosch de canals y canonades ahont se trobaven.

—Mirau, seguí es granot ciudadá, aquí no estám bé; per aqueix forat hey venen rates tragineres, y si mos atrapan mos darán un susto: veniu derrera mí, y vos duré dins un muntant que sol esta ple d' aygo.

—Però, ¿com podeu viure per dins aquesta fosca, sempre tan estreta y aulfegada?

—Tot es s' avesarshí. Alerta á l' esquerra que hey ha un aubelló que dona dins un pou, y si hi cayguesseu, ja no 'n sortiriau.

—Y quant passa s' aigo per aquí ¿qué no se tapa?

—Si l' haguessin afinat... Pero, pse! aquest no hu paga: jo 'n sé moltes dotzenes de forats que ja fa molts d' anys que etxistexen. Alerta! aquí haureu de passa per lloch estret; es una trossada de canons enturats; primé en podia passa un pa d' un sou, y ara sols no 'n passa una atzerola; axò es s' escrui que posan ses matexes aygos; hey ha bandes que té un pam de gruxa.

—¿Y qu' es aquesta oló que mos envest, tan redolenta?

—No res; un regalim de canonada d' escusat. Preniu ara á ma dreita. Aquí

hey ha dos forats que van á un tros de síquia nova y que ja está esbucada.

—¿Nova, y s' ha esbucada?

—Vos ho esplicaré: es fonaments los feren per demunt un vas d' una capella d' un convent qu' ha estona que 'l tomaren. Los feren com se vuya, y passaren per uy. Y no es res axò; sino que s' aygo travessa just per mitx des vas y llavó compareix á sa troneta y entra á sa cisterna.

—¿Y es qu' en beuen no s' enmalalteixen?

—Pse! qualcun s' en mor; pero, per regla general, de lo qu' ets uys no veuen es cos no 'n dol. Passem ara aviat que no fos cosa que vos entabanasseu.

—¿Y qu' es axò? ¿per hon mos duys? es cap me roda...

—No res; aquí passa molt ran un canonat de ferro, que condueix es gas, y ja fa estona que manxa una miqueta. Ja som á n' es muntant; tirauvosshi de cap, y vos revivareu.

Es dos granots pagesos ja no podien pus; se capficaren, y alla dedins trobaren cabolins, llimachs, escorpinons y cuques molles aufegades, que los sobren per pega panxada.

Com prou s' hagueren alegrats y restablits, veren comparexe un ratx de llum per s' altre cama des muntant.

—¿Y qu' es axò que veym claró? arrambammoshí.

—A poch á poch, los digué es ciudadá, axò son ses tronetes que destapan. Ara mos trobám dins es carré des Molinés, y avuy deu essé diumenje decapvespre; prest passarà aygo.

—Vejem, que voleu dí.

—Veniu ab mí, y sentireu tapá y des tapá de cap á cap totes ses tronetes. Se trata de fé passá s' aygo capavall de cap á sa Capellería, y per axò es necessari tapá tots es forats de ses cisternes. Un homo carregat amb una sanaya de padassos, n' afica un bon bolich a cada empenta; veys, axò que posa aquí son dues benes y un devanté de camia; no roman ben tapat del tot, perque li es impossible amb aqueys ormetjos taparhó milló.

—Basta! basta! Jo 'm pensava, digué es de *Na Bastera*, que sa gent de ciutat era un poch més esquitarella; jo som un granot, y ja m' ha agatat oy; no vuy viure aquí dins...

—Ni jo tampoch, respongué s' altre; may m' hauria pensat veure tantes porqueries; tornemmosne á ses nostres síquies, qu' alla no més s' hi veuen sangoneres bordes, texidós, caragolins y qualque anguila.

—No siguen axí, los deya es ciudadá; tot es avesarshí; si vésseu aquesta aygo dins copes de crestay, pareix un' altra.

Amb axò los envestia s' aygo y comensaren á nadá corrent avall. Es ciudadá los advertia es rumbo.—No vos fieu de s' aygo, los deya, perque no está tapat per tot; hey ha molts de forats que

no més jo los sé; s' aygo que futx per ells casi se tuda perque vá á sobrants de cisternons de cá cualcú que los obri quant era retgidó: y per axò clares vegades arriba s' aygo al cap d' avall d' allà ahont l' envian.—

Per fi, vogant, vogant, anaren á pará dins una cisterna pública de ses de brocal y sense bomba. Sols hey havia dos pams d' aygo. Y sempre seguit s' hi arriaven gèrres. Allá se capficaren dins un matalas de fanch, mesclat amb tests de gèrra, cordellons, xoquins y altres menudencies que desde l' añ vint (época en que l' escuraren) hey havien caygudes. Es roy vá remoure tot aquell concèrt, y llavó sentiren es crits de ses criades que se bareyaven per essé ses primeres en dursen. Al cap de deu minuts, es roy se va aturá.

—¿Estám perduts! digué es granot ciudadá; jo m' pensava qu' aquesta cisterna s' ompliria tot seguit tay de sa canonada. ¿No podrém sortí fins Deu sab quant! Aquí, calcul que tendrém aygo per tres dies...

—¿Qué feym? cridaren á la una es dos granots pagesos.

Y es ciudadá, després de pensarhí un poch, digué solemnement:

—¿*Celebrem Junta!*

UN TROBADO D' AYGOS.

SANT PERE.

I.

¿Era d' es nostros!

Tothom sab que vá essé un gran *Ignorant*.

¿Quí no está cansat de sentí dí: *tant de Pere vol dí ase, y més ase qu' en Pere Taleca; y un Pere y un Bernat fan un ase acabat?*

¿Quí no sab de có tantes passades que contan de Sant Pere, quant anava couet, couet amb el *Bon Jesus*, p' el mon?

¿Era d' es nostros, dich! Y si no fos perque ja no s' usan es Patrons, de bona gana el prendiem, y li fariem festa y tot.

Per altra part, á no ser que anassem á n' es nou cassino des Puig, allà ahont era s' Oratori des Gremi des pescadós, á veure sa piqueta de s' aygo beneyta posada per lloch comú...

Girem un parey de fuyes.

II.

Idò sí: diu que Sant Pere arreglava ets seus ormetjos de pescá, quant Cristo Jesus li digué: *Dexa aná axò y vina ab mí; jo 't feré pescadó d' homos.*

Y va dexá ses xèrres y es palangres y sa barca y tot, y li pegá derrera.

¿Mirau qu' es molt! que tot un Mestre com Jesus, s' enamoras de quatre

(*) Resto d' aygo que roman dins sa síquia avall de sa fibla ahont la giran.

ases de mà que es ben segú que conversaven baldufench.

Ja hu veys; y tot lo dia Pere vá y Pere vé; y amb dues llissons li enseñá á caminá per demunt s' aygo; y li mostrá pesqueres que li omplien es bolitxos á balquena; y quant li demanava: *¿Qui som Jo?* contestava tot rehent: *Tú ests Cristó fill de Deu viu.*

Si Sant Pere no hagués estat tan ximple com el pintan es que contan ses rondayes, jo no sé que més hauria fet.

Bé es veritat que com al cap y á la fi era de carn y ós, y lo mateix que noltros que som de terra y terretjám; es vespre que tenian pres al Bon Jesus, li demanaren si 'l conexia; y ell, farsit de pò y acoquinat, digué que no. ¡Vá essé un punt escapat! No poria essé altre més qu' una dona profidiosa que l' envestís, y el posás á punt de perjura que may havia vist tal homo.

Pero es gall que vellava dalt la parra vá cantá; y Sant Pere 's desxondí, y se refé, y va conexe sa seua cobardia y sa desllealtat.

Y va sortí defora, tot fet un mar de llágrimes.

Y Deu el perdoná, perque conexia sa flaquesa, y veyá es seu vertadé arrepen-timent.

Després que Cristo Jesus hagué pujat al cel, Sant Pere amb sos altres apóstols desmarrats se recullí á Jerusalem; y alla esperaren sa venguda del Esperit Sant, que los doná coratje y los armá amb so dó de llengos.

Llavò Sant Pere sortí es primé defora; se posa á predicá á n' es jueus; y amb so primé introít, s' en fé tres mil de séus.

Y dali per envant á trescá tèrres, escampant s' Evangeli, amb ses paraules y amb s' exemple... No com aquests piripandos inglesos que pasturan per aquí, amb sa pretensió de darmos gat per llebra y figues per llanternes.

Y al cap y á la fi va essé enclavat, cap baix, peus alts, per doná á n' es seus dexebles testimoni de sa Fé que defensava.

¡A n' axò dich homos! Que no es lo mateix baladretjá que deixarhi sa pell.

¡Axò son ignorants! Que no es lo mateix posá uns fonaments que durin devuyt sigles, que aná amb un bech de grua á tomá voltes crivellades...

Axò es s' historia de Sant Pere, treta de bona tinta, lectors de *L' Ignorancia*.

Y ara, perque sapiguen un poch de cada cosa, vos hi afegirém una rundaya.

III.

Anava, una vegada, Sant Pere á n' es costat del bon Jesus, per un camí polsós, devés es Juriol, cap á una ciutat ahont feyen contes predicá.

Camina caminaras, el bon Jesus va veure en terra un tros de ferradura, y

girantse á Sant Pere, li digué que l' aplegas.

Sant Pere va trobá que no 'u pagava acotarse, y amb un *¡tocau, dexaula está!* va passá envant.

Empero el bon Jesus, que ja sabia perque ley manava, sense dí paraula va torna arrera, l' aplegá, y va fé via.

Al cap d' un parey d' hores d' ampará un sol que queya á plom, per fi arribaren a un poblet; y passant p' es baratillo, el bon Jesus s' aturá á vendre es tros de ferradura, des qual no més n' hi daren un doblé.

Llavó, passáren per plassa, y amb aquell doblé comprá cireres, qu' anavan molt barato; les se posá dins sa falda, y dexant enrera es poble, emprenguèren altra vegada es seu camí, sense aturarse gens.

Sant Pere, qui 's pensava descansá uua estona, li anava couet, couet, com sempre; pero de ben males retranques, perque sa rusca y sa set el petxucavan, sense sebre a quin' hora ni ahont arribarian.

Amb axò, el bon Jesus, que li anava devant unes tres passes, tirá una cirera, com qui li ha cayguda sense temersen.

Sant Pere, encare no la veu, l' aplega, y ja la s' ha entimada.

Al cap d' una estoneta, en tira un' altra, y casi, casi no va tocá en terra.

Al cap d' una estona més, en dexa caure un' altra; y Sant Pere qui badava uns uys com uns salés, sols no li va trobá es piñol.

Per acursa, basta dirvos, que una á una, dexá caure el bon Jesus totes ses cireres que duya dins sa falda; y per cada una, Sant Pere s' acotava per menjarles-se, á fi de refrescá un poch sa gargamella.

Y veys aquí que mentres s' engolia sa derrera, el bon Jesus se gira, y d' aturat y capetjant, li va dí axò:

—«¡Ah, Pere, Pere!... no has volgut acalarte un pich per aplegá sa ferradura; y t' has acalat cent y un pich per menjarte ses cireres. En dia que 'm creurás, aniras dret.»

Sant Pere baxa ets uys, y mossegantse es morro, seguia ses petjades de son Mestre.

IV.

Moltes altres com aquesta s' en contan d' aquest ditxós Sant Pere: de com el bon Jesus y ell posáren cervell á n' ets homos y á ses dones: de com se menjava sa coca pensant qu' el bon Jesus no s' en temia, etc., etc.

Pero tampoch no 'u heu de volé sebre tot enguañ: qualche cosa ha de roman-dre per l' añ qui vé, si som vius.

MOSSEN LLUCH.

XEREMIADES.

Ja 'u deyem dissapte passat, que sa festa de Sant Juan sería lluida.

Tot va aná bé; de lo milló. No tenim noticia, fins á l' hora present, de cap confrare ni confreresa que li hajan fet mal *las cocas y el buey*.

Se féren moltes serenates á n' es qui feyen festa, y sobre tot, á *ellas*. ¡Per paga, aquí á Mallorca n' hi ha hagudes sempre tantes de *Juanas*!

Fins y tot, jo 'n conech algunes que: per poch que vos hi empenheu, també los donaréu á entendre que la Mare de Deu ha nom Juana.

El Seño Batle (fresch de l' hora), feya festa. Y amb axò, voreu qu' es seus companeros (*tinents, cinch-dits y retgirados*, com deya aquell pagés), l' obsequiaren amb una serenata su-bax de casseua, aprofitant, ara qui la ténen, sa *banda* de s' Ajuntament. D. Juan en degué romandre content y satisfet; y convidá tothom á un bon refresch.

Pero, per honors que li féssen, va quedá enrera, comparat amb un altre Juan, conegut meu, que també li féren serenata, y com estáren llests de tres ó quatre tocases, per més obsequi li cantáren aquell romanso de *Cuan Portela*; ja sabeu que dich:

«*Escuchad, señores míos,
Os diré de Juan Portela,
El ladron más afamado
De la gran Sierra Morena...*»

«¡Miracle! ¡miracle! la *Beata* ha fet un miracle!» deyan aquests dies passats ses donetes afectades de corre es xoqui-net.

«Demunt el cò de ses monjes de Santa Magdalena han trobat una jove que no sab lo que li es seguit. Feya oració devant sa capella de la *Beata*, y axuxí, sense sebre com, s' es trobada demunt el cò. Axò es señal que la *Beata* la vol: ella desitjava entrá monja d' aquell convent, y no la volian. ¡Mirau, fieta!...»

De miracle, ja n' hi ha hagut; y es qu' aquella capverjo, de qui se contan histories poch edificants, sia viva, á l' hora d' ara. Miracle es que, trescant per demunt sa gornisa, no li vengués un torn de cap, y li botís es cervell amb un esclat demunt es trispol de l' iglesia, ó no se rompés una cama, botant de sa gornisa demunt el cò. Aquest sí qu' es miracle. Lo demés son violes.

Ja més valdria hagués fet calsa dins casseua. Lo que convé are es, d' un modo ó altre, ferli perde ses ganas de donarse un altre pich per *miraclera*.

Un grapat de joves adalits de s' Art ideal y molt ben educats, desitjosos

d' establí un *foco de fotografia moral*, han llogat un porxo, per retratá únicament certs grups y escenes y modelos *in puribus naturalis*.

Aquesta idea no sols los honra á ells y á ses families, sino que també honra á sa patria, que de vuy envant podrà fé la competencia á la matexa Fransa, amb axò d' *exposicions* universals.

L' IGNORANCIA, convensuda de que seria poch expedit á n' aquests nous artistes, un titol d' *Ignorant*, perque al cap y á la fi exercitan aquella obra de Misericordia que diu: Enseñar al qui no sap; ha pensat de veure si qualche Autoritat local los expediria es titol de *Inimichs del país*, per premi des seu ingeni y des hé que fan á n' es jovent del dia.

Però si s' Autoritat no s' atura amb aquexes ximpleries... veurém de trobá lletres daurades per estampá, á part ó banda, es noms de tan eminents artistes.

* *

—Pero ¿me vols dí qu' es axò d' es *cable* telegrafich, que no ha bastat?

—Homo de Deu, uns diuen que, d' ensá que mos prengueren mida, Mallorca s' es enretirada cap á sa part des Moro. Altres volen suposá que es capitá de bordo, mentres amollava corda, ell no se trobava molt llatí, y la vá estendre com que calá una aumadrava. Altres volen suposá que, dins s' aygo, sa corda s' ha encohidada, y ara amb set ó vuyt pareys de bous, l' estirarán d' en terra, á veure si se dona...

—¿Que dius, llahuts de pescá el bou, ó bous de... vaja, bous amb bañes?

—¡Bous des nostros, homo, bous amb bañes!

—Ja hu vetx: axí pot sé que fassin qualche cosa.

* *

—En nom de Deu qu' han baratat *En Moll*; ja era hora de doná es *retiro* á n' aquell homonet.

—Sí; però no hem guañat gayre... vuy dí, per lo de tocá sa trompa. Jo no sé perque no li han mostrat una tocada que se sentís d' enfora. Debades han armat tot una música per no sentí ses *jayes*; y á un pregoné li plañen un bon instrument y dos puntets de solfa. Ell, *per axò*, pareix que toca un corn, desarreplat amb so diapassó normal.

—Idò, y mira, diuen qu' aquest *Moll* forasté es una de ses coses que li han sortit milló á n' es nostro Ajuntament. No plou, y tenim *moll*.

* *

Dia 3 des mes qui vé, es festa de Mestre Ramon Lull, sabi mallorquí.

Com noltros no 'n podem veure cap de sabi, ni pintat, desitjariam que una espècie de Junta desjuntada que s' ano-

mena de *La Causa pia Luliana*, se desjuntás del tot, y no perdés es temps trabayant de sa manera que sempre seguit deu trabayá, per fé santificá un homo *desacreditat*.

Sia sant no 'u sia, ja 'l tenim encamellat á sa fatxada de la Seu, que pareix que diu:—Señó, á més mala banda podian haverme posat; perdonau es mallorquins, perque no saben lo que 's pescan.»

¡Res de trèure á rotlo tots es seus escrits!

¡Res de restaurá sa seua tomba! Ja li basta que un pich ó dos cada añ, á Sant Francesch li cantin un ofici amb quatre *zigo-zigos*; y que s' aconhort. Hagués nat á Alemania.

Axò es s' opinió de L' IGNORANCIA.

* *

Mos trobavem es dia de Sant Juan dematinet.

—Elianò, avina, guayta, veurás ses meues carxofes que totes tres estan florides.

—Fieta, jo he estat desgraciada; no més n' hi tench una. Ara veurem que m' haurá sortit de s' ou que de ahí vespre ensá el tench en remuy.

—¡Un barco! axò es un barco, mirali sa proa; ¿veus? axò es es palo... vat aquí sa vela...

—Sa vela ja la vetx, pero es sortida un poch esgarrada.

—No hi pensaria pus; es mariné has de prende; avuy mateix li donaria entrada.

—¡Ay! Tot será que venga.

* *

Mos trobavem es dilluns de Sant Juan horabaxeñch.

—Elianò, ¿que tens, qu' estás mostia?

—He vist es mariné que n' acompanya un' altra.

—Mira: es cò no engana gens. Com vatx veure sa vela tan mal retayada, y qu' es barco no tenia popa, dich, na Lianò quedarà en terra. ¡Ves si m' he enganada!

* *

—Doña Benvinguda, ¿y ahont va amb sa cadireta, á n' aquesta hora?

—Fieta meua, he sabut que el Pare Remington predicava á San Feliu, y vatx á prende lloch. Y no 't pensis, qu' avuy ja l' he sentit dues vegades.

—¡Però, si son les quatre, y sa novena comensará á les set y mitja!

—Ah! es que hi vuy aná prest, perque tot s' umpl de señoriu y de mossones; llavó no trob bon lloch. Y axí, ananthi dejorn, tench temps de pegá una becada.

—¡Ditxós Pare Remington! Si no fos que jo no entench es forasté y que som un poquet sorda, hey tornaria.

—Díos, Dolores, m' en vatx que fris y vuy está prop de sa trona.

—Bones tardes tenga, D.ª Benvinguda.

* *

Ets estudiants pagesos ja están fora de mal de caps: fan es boliquet, tancan es llibres, y s' en van cadascú á cas-seua, á passarhi s' estiu, á corre, á cercá nius y á folgá fins á s' Octubre, que s' en haurán de torná vení devés Ciutat.

Ara que parlam d' estudiants: s' altre dia sentírem una resposta d' un, que ja *acursa* á Montission, que mos fé riure una estona.

Un señó li demanava:

—¿Qu' es, Toniet, que ja has pensat quina carrera has de prende, en essé gran?

—No señó,—respongué s' atlot.

—¿No t' agradaria estudiá *de Dret*?

En Toniet cabilá una estona, y respongué, lo més natural del mon:

—No señó; jo més m' estimaria estudiá axí com are...

—¿Com s' entén?...

—Sí señó: estudiá *d' assegut*.

PERE MATEU.

EMPATXOS TELEGRÁFICHS. (*)

L' hem..... ada:
feta com en Parr.....
..... romput
..... buñol
.....
d' ase y seca.
..... com tornarà
.... verhi fil, ase
..... mort de riayes.

XIRRIS, WERIGUT ET C.^o

(*) Es papé, com l' hem rebut, estava tot bañat y mesclat amb fuyes d' alga; com si 'l tragués-sen des fons de la má; y de més á més, esque-xat y romput á trossos. Per axò, no hem pogut copiarlo tot sencé.

ADVERTENCIAS.

1.ª D' avuy endevant, se despatzan números de **L' IGNORANCIA** á totes ses **Llibrerías de Ciutat**.

2.ª Es depósit general des periódich es á ca **D. Miquel Roca**, (**Biblioteca Popular**, en es **Born**, núm. 90,) y amb ell s' entendrán tots es revenedós.

3.ª Feym grans rebaxes á n' es qui vulgan encarregar-se de vendre es nostro periódich per ses viles.

28 JUNY DE 1879.

Estampa den Pere J. Gelabert.